

Forfatter: Larsen, Karl

Titel: Udrag fra Militarismens Fallit

Citation: Larsen, Karl: "Militarismens Fallit", i Larsen, Karl: *Militarismens Fallit*, Nyt Nordisk Forlag, 1919, s. 61. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-larsenk_18-shoot-idm139929085607600/facsimile.pdf (tilgået 26. oktober 2021)

Anvendt udgave: Militarismens Fallit

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

tvinger den selvtilfredse Middelmaadighed til at opgive sin LigeGYldighed.«

Og kun den Omstændighed, at tysk populærpolitisk Litteratur var mere udbredt i den internationale Læseverden end den franske kan det skyldes, at den tyske General Bernhardis krigsfilosofiske Betragtninger (som Ententen under Krigen propoganderede i *sin* Interesse) blev verdenskendt, medens den franske General *Kesslers* »la guerre« (1909) eller Oberstlieutnant *Montaignes* »Vaincre« (1913) kun øvede Virkning indenfor Frankrigs Grænser uden udad til at kompromittere det Militarismens klare Grundsyn, hvorpaa de hviler.

»Krigen er for Folkene«, siger Kessler bl. a., »det, som den daglige Kamp for Tilværelsen er for det enkelte Menneske. Begge kroner de den med Held, som har forstaaet at gøre den bedste Brug af sine fysiske, sædelige og aandelige Egenskaber. Krigen foretager Udvalget imellem Folkene, som den daglige Kamp gør det imellem Menneskene . . . Krigen er i Virkeligheden en religiøs Handling, der udføres af et Folk som tror paa sin Fremtid. Krigen fattes ikke af den, der har sluppet Idealerne, den synes barbarisk for de Positivister, som først og fremmest gaar ud paa at forbedre Livets materielle Vilkaar . . . Humanitarismen og Pacifismen er farlige Bedøvelsesmidler, hvormed Fredens Doktrinarister gør

alt for at svække Folkenes Mandhaftighed, idet man snakker dem for, at Krigen er Pavser i Civilisationens Fremskridt; Historien beviser det modsatte . . . Pacifisme har der været til alle Tider, dens rette Navn er *Fejghed*, det vil sige Individets overdrevne Kærlighed til sig selv, der faar ham til at sky enhver personlig Risiko, som ikke medfører nogen umiddelbar Fordel for ham. I et Materialismens Aarhundrede, der i stadig stigende Grad ser Nydelsesmennesker vokse frem i alle Samfundsklasser, maatte man finde paa en hæderlig Betegnelse, der kunde kaste et ærbart Slør over Egnkærlighedens og Frygtens lave Drifter.»

For Montaigne er Krigen foraarsaget af »*Viljen* til at leve, religiøs *Tro*, patriotisk *Tro*, *Kærlighed* til *Frihed*« — altsammen »Følelse, Lidenskab« (passion). Og Krigens Handlinger er »Opofrelse«, den højeste menneskelige Indsats. »Man har ladet Krigene være afhængige af Kongernes Lune eller Folkenes taabelige Delirier«, siger Forfatteren, »man har kaldt dem sociale, religiøse, politiske, nationale og nutildags økonomiske. Som om de ikke allerede havde været af økonomisk Karakter, og det, saa det forslog noget, dengang Horderne i Menneskehedens ældste stammende Dage sloges for at kunne fortære den dræbte Fjende! Alle disse Tillægsord er kun en Række forskellige Betegnelser, hvormed man giver et Fænomen Klæder paa, hvis Aarsager og Aabenbaring altid har været og er blevet de samme, og